

Arrest

nr. 184 959 van 31 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten X en
X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 7 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u Iraaks staatsburger bent van Arabische origine. U bent aanhanger van de soennitische stekking van de islam en u bent geboren in Kana'an in de wijk Al Asri (provincie Diyala). In 1996 bent u naar Bagdad (provincie Bagdad) verhuisd. In 2006 bent u omwille van het sektarisch geweld teruggekeerd naar Kana'an en sinds 2008 woonde u weer in Bagdad, in de wijk Al Ghadeer, waar u een winkel in mobiele telefoons uitbaatte.

U verklaart dat uw winkel in 2010 werd bestolen. Alle gsm's en een hoop geld waren gestolen en u diende klacht in bij de politie.

Naar aanleiding van die klacht werd u echter bedreigd door de stammen, iets waarvoor uw collega's uit omliggende winkels u al hadden gewaarschuwd. Omwille van die bedreigingen hebt u die klacht dan maar gelaten voor wat hij was.

Op een dag in 2010 kwam een klant een simkaart bij u kopen. Om een simkaart te kunnen kopen, moest hij allerlei persoonlijke documenten aan u voorleggen. Enige tijd later, op 24 april 2011 kreeg u bezoek van de politie. Zij wilden weten wie die klant was die in 2010 een simkaart had gekocht, waarna u de persoonlijke gegevens van die klant waarover u beschikte aan de politie doorgaf.

Korte tijd hierna, begin mei 2011 kreeg u bezoek van leden van Asa'ib Ahl al-Haq (AAH). Het bleek immers dat de koper van die simkaart lid was van het Mehdileger en dat hij de vader van drie leden van AAH, X, X en X, die bovendien een officier was bij de Iraakse inlichtingendienst had ontvoerd en de leden van AAH had opgebeld met de vraag om losgeld met de simkaart die bij u was gekocht. Uiteindelijk werd die officier ook vermoord. Via het gsm-nummer waarmee AAH was opgebeld, waren de drie broers terechtgekomen bij de operator Iraqouna en via dat bedrijf kwamen ze te weten dat u die simkaart had verkocht. De drie broers, leden van AAH, kwamen dus langs bij u in de winkel. Ze beschuldigden u ervan dat u de koper van de simkaart persoonlijk kende, hetgeen u ontkende, waarna u door hen werd bedreigd. Op 3 mei 2011 hebt u dan een klacht ingediend tegen X, X en X bij de politie. Omwille van deze klacht werd u echter opnieuw bedreigd door de stammen.

Op 19 december 2011 werd u door de leden van AAH beschuldigd van terrorisme, zij beschuldigden u er immers van hun vader, de officier van de Iraakse inlichtingendienst, te hebben vermoord en u werd door AAH gevangen genomen. U werd vier dagen lang gemarteld, waarna u voor een rechter moest verschijnen. Die rechter besefte dat die vier dagen dat u door AAH werd vastgehouden niet wettelijk waren, waarna hij noteerde dat uw verschijning voor de rechter de eerste dag was dat u vastzat. U werd er officieel beschuldigd van de moord op de officier van de Iraakse inlichtingendienst en werd pas vrijgelaten in februari 2012. U werd uiteindelijk ook vrijgesproken van de beschuldigingen van terrorisme.

Op 6 april 2012 werd u echter opnieuw bedreigd. Leden van AAH zijn bij u thuis gekomen en hebben u met de dood bedreigd. Uw huis werd beschoten en er werd op uw winkel geschreven.

Op 14 april 2012 heeft de politie verschillende leden van AAH opgepakt, ze werden op heterdaad betrapt toen ze opnieuw op uw winkel aan het schrijven waren. U moest de daders gaan identificeren en herkende dezelfde personen die u eerder hadden bedreigd, nl. de drie broers X, X en X. Ze werden in de gevangenis opgesloten en uw winkel werd gesloten. Omwille van deze arrestatie werd u opnieuw bedreigd door de stammen.

In juni 2012 hebt u uiteindelijk Bagdad verlaten en bent u naar uw geboorteplaats Kana'an in Diyala gegaan. In maart 2014 bent u omwille van de precaire situatie waarin u zich bevond naar Turkije vertrokken. U was van plan om door te reizen naar Europa, maar omdat u daar niet genoeg geld voor had bent u in april 2014 teruggekeerd naar Kana'an. In juni 2014 werd uw huis in Kana'an beschoten. Er werd geroepen "gezocht door de stammen" en er werden boodschappen op jullie huis geschreven: "bloed gezocht" en "gezocht door de stammen", precies zoals in Bagdad op uw winkel was gebeurd door de leden van AAH. Naar aanleiding van dit incident bent u de volgende dag met uw familie naar Baquba in Diyala gegaan. Jullie wilden het huis in Kana'an verkopen, maar omwille van de tekst die erop was geschilderd, lukte dat niet. U kon ook niet vertrekken uit uw land, omdat dat zou betekenen dat uw ouders in uw plaats problemen zouden krijgen met de stammen.

Uiteindelijk bent u op 29 augustus 2015 vertrokken uit Irak en bent u naar België gereisd waar u op 21 september 2015 asiel hebt aangevraagd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw origineel Iraaks paspoort, uw origineel nationaliteitsbewijs, uw originele identiteitskaart, verschillende foto's, kopieën van klachtenbrieven, documenten in verband met uw verhuis, een kopie van een uittreksel van het kadaster, kopieën van gerechtelijke documenten, kopieën van arrestatiebevelen, een kopie van een oproepingsbrief van de politie, kopieën van documenten i.v.m. uw winkel, een kopie van uw rantsoenkaart en een kopie van de woonkaart van uw vader.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van problemen met leden van de sjiiitische militie Asa'ib Ahl al-Haq (AAH). U verklaart dat zij u persoonlijk viseren omdat u een simkaart hebt verkocht aan een man die de vader van enkele leden van AAH zou hebben vermoord. Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd uw relaas en uw vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Zo werden verschillende flagrante tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen bij het CGVS en de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Er werd u bij de DVZ immers gevraagd of u ooit gearresteerd bent geweest en of u ooit in een gevangenis hebt gezeten, waarop u duidelijk "nee" hebt geantwoord (CGVS Vragenlijst vraag 3.1).

Deze uitspraak is echter volledig in tegenstrijd met uw verklaringen ten overstaan van het CGVS waar u beweerde dat u van 19 december 2011 tot in februari 2012 in de gevangenis hebt gezeten naar aanleiding van de beschuldigingen door AAH aan uw adres van de moord op een officier van de Iraakse inlichtingendienst (CGVS p.6,7,16). Wanneer u met deze opmerkelijke inconsistentie werd geconfronteerd, verklaarde u aanvankelijk dat u dat bij de DVZ toch niet zomaar kon zeggen zonder dat u uw uitspraak kon staven met documenten, waarmee u dus impliceert dat u zeer bewust "nee" hebt geantwoord op de vraag bij de DVZ omdat u uw uitspraken wilde kunnen bewijzen aan de hand van documenten, om daarna dan onmiddellijk te beweren dat u de vraag (op de DVZ) eigenlijk niet goed hebt begrepen (CGVS p.7), waaruit kan worden afgeleid dat u bedoelt dat uw antwoord op deze vraag bij de DVZ een vergissing moet zijn. Deze verklaringen kunnen echter niet worden aanvaard, zij zijn bovendien op zichzelf opnieuw tegenstrijdig. Indien u werkelijk vreest voor uw leven in uw land van herkomst en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag van u worden verwacht dat u van meet af aan alle elementen ter ondersteuning van uw asielrelaas op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die deel uitmaken van de kern van uw asielrelaas. Bovendien werden na afloop van uw gehoor bij de DVZ uw verklaringen u in het Arabisch voorgelezen, hetgeen u ter goedkeuring hebt ondertekend. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas alvast ernstig aangetast.

Daarnaast werd u bij de DVZ gevraagd of u ooit door een rechtbank werd veroordeeld of of er ooit een proces tegen u is gestart voor een rechtbank. Opnieuw gaf u op deze vraag een ontkennend antwoord (CGVS Vragenlijst vraag 3.2). Wederom moet echter worden vastgesteld dat uw verklaringen bij DVZ absoluut niet stroken met datgene wat u bij het CGVS beweerde. Daar verklaarde u immers dat er wel degelijk een rechtszaak tegen u werd opgezet, dat het een beschuldiging van terrorisme betrof, maar dat u uiteindelijk werd vrijgesproken (CGVS p.6,7,15). Opnieuw werd u hiermee geconfronteerd, maar opnieuw was uw uitleg hieromtrent incoherent. U beweerde immers eerst dat u de inhoud van uw verklaringen bij de DVZ niet kent, omdat u het niet hebt laten vertalen en u beweert dat u de dingen niet helemaal hebt begrepen, om daarna dan weer te verklaren dat u alles juist wilde vertellen bij de DVZ, maar dat u dat werd ontzegd, u beweert dat men u zei dat u uw uitgebreide verklaringen maar voor het tweede gehoor moest laten (CGVS p.7). Deze verklaring is opnieuw niet afdoende. Vooreerst moet worden benadrukt dat na afloop van het gehoor bij de DVZ uw verklaringen u in het Arabisch werden voorgelezen en u deze hebt ondertekend ter goedkeuring. Daarenboven betreft het hier absoluut geen details, maar gaat het over elementen die de kern van uw asielrelaas betreffen, waardoor bijzonder zwaar wordt getild aan de vaststelling dat u bij de DVZ verklaart dat er nooit een rechtszaak tegen u is gestart, terwijl uit uw verklaringen bij het CGVS duidelijk blijkt dat dit wel zo was. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder in het gedrang.

Voorts is het ook bijzonder opmerkelijk dat u het bij de DVZ steeds hebt over twee personen, namelijk ene X (F.) en X (N.). U verklaart dat u hen vreest en dat u verschillende klachten hebt neergelegd tegen deze twee personen. U verklaart ook dat deze twee personen, u vermeldt hierbij niemand anders, door de politie werden opgepakt en dat u daardoor door hun familie werd bedreigd (CGVS Vragenlijst vraag 3.4,3.5). Dit terwijl u het tijdens het gehoor bij het CGVS voortdurend hebt over drie personen, namelijk X, X en X (CGVS p.15,17,18,19) en beweert u stevast dat zij drie u bedreigden in uw winkel, dat zij door de politie werden gearresteerd en dat u door de arrestatie van deze drie mannen door hun familie, hun stam, werd bedreigd (CGVS p.19). Pas wanneer u erop werd gewezen dat u het bij de DVZ over ene X had, vermeldde u dat hij de oom is van X, X en X en dat hij u ook heeft bedreigd (CGVS p.22). Deze verklaring is echter niet afdoende om deze incoherentie op te heffen, zeker aangezien u nadat u met uw tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd beweerde dat u zich niet eens kunt herinneren dat u in het eerste gehoor op de DVZ X had vermeld. Uw verklaringen dat al die namen worden vermeld in de documenten die u neerlegt weerlegt niet dat u ten derde male incoherente verklaringen aflegt. Uw verklaring in het begin van het gehoor bij het CGVS dat u bij de DVZ maar zeer kort kon praten en dat u bij het CGVS meer op uw gemak kon spreken (CGVS p.2) kan evenmin ter verschoening worden aanvaard, aangezien het hier kernelementen in uw asielrelaas betreft, waarvan kan worden aangenomen dat u deze van meet af aan aangeeft, hetgeen u duidelijk hebt nagelaten.

Verder is het ook bijzonder weinig aannemelijk dat u er tijdens het gehoor bij het CGVS niet in slaagt de naam te geven van de persoon die bij u een simkaart zou hebben gekocht (CGVS p.15,16) en die dus aan de basis ligt van al uw persoonlijke problemen waardoor u zich genoodzaakt zag uw land van herkomst te ontvluchten. Zeker aangezien u beweerde over verschillende persoonlijke documenten van deze persoon te beschikken (CGVS p.15,16) en aangezien deze naam in de documenten die u neerlegt ter staving van uw relaas staat vermeld. Het betreft hier blijkbaar ene Ahmed (M.H.) (Document 9). Uw onwetendheid hieromtrent is frappant en ondermijnt nog verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Vervolgens bleek u eveneens inconsistent wat betreft het doorgeven van de persoonlijke gegevens van uw klant door de politie aan AAH. Er werd u immers gevraagd waarom AAH naar u kwam om de

identiteit van uw klant te achterhalen en niet naar de politie ging – u verklaarde immers dat u de persoonlijke gegevens van deze klant aan de politie had doorgegeven, waarna u verklaarde dat AAH wel naar de politie is gegaan, maar dat zij die gegevens niet hebben doorgegeven, om onmiddellijk daarna uw verklaringen om te draaien en te beweren dat AAH wel de persoonlijke gegevens van uw klant had gekregen van de politie, maar dat ze die persoon niet konden vinden en dat ze daarom uiteindelijk bij u zijn terechtgekomen (CGVS p.21). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid kon u hier geen verklaring voor geven (CGVS p.21), waardoor de vastgestelde inconsistentie ontegensprekelijk staande blijft.

Nog is het opvallend dat uit uw verklaringen en uit de gegevens in uw paspoort blijkt dat u in maart 2014 naar Turkije bent vertrokken. Na een maand bent u echter uit geldgebrek teruggekeerd naar Irak (CGVS p.13,22). De vaststelling dat u omwille van ernstige persoonlijke problemen zich genoodzaakt ziet om uw land van herkomst te ontvluchten wegens een ernstige vrees voor vervolging, om een maand later dan vrijwillig terug te keren naar datzelfde land van herkomst vormt een flagrante ondermijning van deze vrees voor vervolging. Hierdoor wordt de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen nog maar eens bevestigd.

Op basis van al het bovenstaande kan dus in geen geval geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u ernstige persoonlijke problemen had, laat staan dat er kan worden geloofd dat u omwille van deze problemen naar Kana'an in Diyala bent verhuisd, hetgeen hier immers uit voortvloeit. Hieromtrent moet bovendien worden opgemerkt dat opnieuw een tegenstrijdigheid tussen uw onderlinge verklaringen werd vastgesteld. Bij de DVZ hebt u immers verklaard dat u pas in mei 2013 van de Al Ghadeer-wijk in Bagdad naar Kana'an in Diyala bent verhuisd (CGVS Vragenlijst vraag 3.5, DVZ Verklaring vraag 10), terwijl dit volgens uw verklaringen ten overstaan van het CGVS al in juni 2012 was (CGVS p.22). Wanneer u op deze zoveelste incoherentie werd gewezen, verklaarde u louter dat er misschien iets verkeerd begrepen was (CGVS p.22), wat niet kan volstaan om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. Bovendien bleek uw kennis over gebeurtenissen, incidenten, aanslagen e.d. die hebben plaatsgevonden in uw geboorteregio, waar u verklaarde te hebben verbleven sinds de zomer van 2012, ondermaats. Zo haalde u aan dat er in 2007-2008 een aanslag was op een soennitische moskee in Kana'an, maar bleek u geenszins op de hoogte te zijn van een aanslag met een bomauto die heeft plaatsgevonden in uw geboortedorp Kana'an midden augustus 2015, vlak voor uw vertrek uit uw land van herkomst, waar minstens tien doden en evenveel gewonden bij vielen te betreuren (CGVS p.10,11) (zie blauwe map). Ook bleek u niets te weten over een zelfmoordaanslag in Howaider (een dorp nabij Baquba, waar u tot voor uw vertrek zou hebben gewoond) midden augustus 2015 (CGVS p.12) en over een dodelijke aanslag in Khan Bani Saad (eveneens nabij Baquba) in juli 2015 waarbij meer dan 100 doden vielen (CGVS p.12) (zie blauwe map). Dit terwijl u meermaals verklaarde in die periode in deze regio te hebben verbleven. Wel haalde u een aanslag in Shifta aan, maar u kon deze absoluut niet in de tijd situeren, waardoor dit geenszins volstaat. Door de vaststelling dat u volledig onwetend bent betreffende belangrijke incidenten in uw regio, doordat u zelfs geen weet heeft van een aanslag met verschillende doden in uw geboortedorp, kan geen geloof worden gehecht aan uw recente herkomst uit Diyala. Uw verklaring dat u in Diyala voornamelijk bezig was met uw eigen probleem, met de milities, dat dat daarom niet wil zeggen dat u daar niet was (CGVS p.11) is geenszins afdoende ter verschoning van uw onwetendheid.

De documenten die u neerlegt ter staving van uw asielaanvraag zijn niet van die aard dat ze de bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. Vooreerst moet immers worden opgemerkt dat in Irak een hoge graag van corruptie heerst waardoor eender welk document eenvoudig tegen betaling kan worden verkregen. Hierdoor is de objectieve bewijswaarde van Iraakse documenten hoe dan ook bijzonder relatief. Ook hebben documenten enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas herstellen. Bovendien zijn de verschillende documenten, waaronder de klachtenbrieven, de beslissing van de rechtbank, de arrestatiebevelen, het uittreksel van het kadaster en de oproepingsbrief van de politie louter kopieën waar hoe dan ook geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend aangezien het onmogelijk is om de authenticiteit van dergelijke documenten te verifiëren. In geen geval zijn deze documenten dus van aard om de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen om te keren. De overige documenten, zoals daar zijn de documenten in verband met een verhuis, bevestigen eens te meer de conclusie dat u niet recent afkomstig bent uit Diyala, aangezien deze documenten een goedkeuring betreffen om een inboedel van Baquba in Diyala naar Bagdad, wijk Somer, te verhuizen in september 2011. Het huurcontract en het formulier voor commerciële bedrijven betreffen louter uw activiteiten als winkeleigenaar, maar vormen op geen enkele manier enig bewijs voor de door u verklaarde persoonlijke problemen met de sjiiitische militie AAH.

De foto's kunnen evenmin het besluit van het CGVS wijzigen, aangezien aan privéfoto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en

omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Ten slotte bevatten uw paspoort, nationaliteitsbewijs, identiteitskaart, rantsoenkaart en woonstkaart louter persoonsgegevens, die hier niet worden betwist. Uit deze documenten blijkt dat uw roots in Diyala liggen en dat u daar ooit hebt gewoond. Geenszins is door middel van deze documenten aangetoond dat u recent uit deze regio afkomstig bent.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina

1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad.

In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016

tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgefallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het

leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren. Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker stelt in het feitenrelaas van het onderhavige verzoekschrift (onder meer) het volgende: "Verzoeker werd gehoord op 31.08.2016. Hij vertrouwde aan zijn raadsman toe, na het gehoor, dat deze niet vlot is gebeurd, dat hij de gelegenheid niet heeft gekregen om over de kern van zijn problemen te spreken omwille een algemene overspannende sfeer. Gezien de psychologische aandoeningen van verzoeker is hij niet in staat geweest, en werd daarbij niet geholpen door de protection officier, de gebeurtenissen te Bagdad nauwkeurig mee te delen.

4. Na zijn aankomst in België heeft verzoeker niet over zijn problemen durven / kunnen spreken. Het is enkel na een belangrijk werk, o.a. van zijn sociaal assistent, dat uiteindelijk over de mishandelingen die hij heeft meegemaakt gedurende zijn detentie, heeft kunnen spreken.

Echter, zijn verklaringen bij DVZ waren dan al afgelegd.

Verzoeker heeft aanvaard gevolgd te worden door een psycholoog. Omwille een overvol van werk bij de psychologische diensten te Herbeumont alwaar verzoeker verblijft, heeft het enkele tijd genomen vooraleer hij zijn eerste afspraak kreeg. Vandaag is de psychologische opvolging in gang. Verzoeker zal zodra het mogelijk is, de nodige attesten ter kennis van het CGVS en ter Uwe kennis brengen."

2.1.2. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van "artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62

van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikels 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM").

Verzoeker wijst op de aangevoerde feiten en op zijn onwil en de onmogelijkheid om bescherming te verkrijgen in Bagdad en Irak.

Verzoeker herhaalt de aangevoerde feiten en toetst deze aan het bepaalde in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet). Verder geeft hij een algemene uiteenzetting inzake de bewijslast in en de beoordeling van asielaanvragen. Vervolgens stelt hij:

"Hieromtrent dient er rekening gehouden te worden met elementen van de zaak die niet betwist zijn, en dus als vastgesteld dien beschouwd te worden. Onder ander, de aanwezigheid van het AAH sjiiitische militie in Bagdad, de moslim-soenitische achtergrond van verzoeker, de daden van vermoordingen, ontvoeringen en mishandelingen gepleegd in Bagdad door sjiiitische militie in hoofddorde op soenitische burgers, de onmacht van de Iraakse overheid een effectieve controle te hebben in Bagdad en er de veiligheid te garanderen, de ontvoering van Faisal door het Mehdi leger alsook zijn vermoorden, het verwantschap tussen Faisal en zijn drie zonen, X, X en X, het uitbaten in Bagdad door verzoeker van een winkel die telefoon en telefooncontracten verkoop.

Er bestaat een bundel van aanduidingen waarmee behoorlijk rekening moet gehouden worden in het beoordelen van de asielmotieven van verzoeker. Wij menen dat deze aanduidingen een serieus begin van bewijs vormen betreffende de vervolgingsfeiten door verzoeker ondergaan en dat, desnoods op basis van het voordeel van twijfel, zijn asielrelaas als geloofwaardig dient beschouwd te worden.

Indien Uw Raad zou besluiten dat er sommige twijfels zijn omtrent de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas, quod non, past het te vermelden dat de Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties het beginsel van het voordeel van twijfel bepaald als criterium voor het onderzoeken van een asielrelaas."

Verder vestigt verzoeker de aandacht op een medisch attest. Hij voert aan:

"Ten tweede, het medisch attest (stuk 14) bevestigt de aanwezigheid van « cicatrice irrégulière plane de 2,5cm sur 1cm au bord antérieur gauche de l'anus, au niveau périnéal » en van een « discrète cicatrice longiligne irrégulière de plus au moins 1cm au niveau du sillon balanique supérieur droit » (wij onderlijnen).

De dokter bevestigt dus dat verzoeker letsels heeft op het niveau van geslachtsdelen. Het bestaan van deze letsel is een objectief bewijs van ernstige feiten van folteringen, mishandelingen, vernederende en onmenselijke behandeling, ongeacht de het krediet dat verwerende partij hecht van het asielrelaas van verzoeker.

Indien Uw Raad ons zou volgen m.b.t. het aanhangen van het asielrelaas aan het Verdrag van Genève, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel, dan dient er rekening te worden gehouden met artikel 48/7 van de vreemdelingenwet de welke bepaalt: (...)."

Verzoeker herhaalt andermaal enkele aangevoerde feiten, wijst opnieuw op het gebrek aan bescherming en vervolgt:

"Er dient vastgesteld te worden dat het CGVS het vermoeden voortvloeiend uit artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet op een draagkrachtige wijze tegensprekt. Bovendien toont verweerder niet aan dat verzoeker, in geval van een terugkeer naar Irak en/of Bagdad, geen risico loopt weer het slachtoffer te zijn van zulke bedreigingen, vervolgingen en folteringen."

Tevens wijst hij op Franstalige rechtspraak van de RvV. Volgens verzoeker moet aan hem het voordeel van de twijfel worden verleend.

Ondergeschikt stelt verzoeker dat hij minstens in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt in dit kader onder meer:

"Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet dient er benadrukt te worden dat de Belgische wetgever, artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn 2011/95/EU niet volledig heeft omgezet. Inderdaad, waar de Europese wetgever het bewijs van een persoonlijk en ernstige bedreiging eist voor het toekennen van de subsidiaire bescherming status, eist de Belgische wetgever enkel het bewijs van een ernstige bedreiging. De kandidaat-vluchteling moet dus geen persoonlijke reden voor een reëel risico op ernstige bedreigingen inroepen, maar enkel aannemelijk maken dat, omwille het willekeurig geweld in het kader van een binnenlandsgewapend conflict, hij een risico loopt voor zijn leven of zijn integriteit".

Verzoeker wijst op de inhoud van artikelen 2 en 3 van het EVRM. Het CGVS moet volgens verzoeker nagaan of een terugkeer naar zijn land een risico doet ontstaan in de zin van deze artikelen.

“Verzoeker is een Irakese staatsburger afkomstig uit Diyala. Hij heeft 4jaar in Bagdad gewoond en gewerkt waar hij vervolgd en gemarteld werd. Verzoeker is een soenitische burger.

Er heerst momenteel in Irak een binnenlands gewapend conflict gepaard met een sektarisch geweld, o.a. in Bagdad.

Omwille van zijn soenitische achtergrond en de macht van de sjjiitische militie in Irak, waaronder in Bagdad, loopt verzoeker een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Dit zal U in het tweede middel aangetoond worden.

Bovendien omwille het willekeurig geweld die in Bagdad heerst in het kader van het binnenlandsgewapend conflict – verweerder heeft de toekenning van de behoefte aan een subsidiaire bescherming status enkel vis-à-vis van Bagdad onderzocht – heeft verzoeker een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Dit zal U in het tweede middel aangetoond worden.”.

2.1.3. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van “artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna “EVR”), artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna “Handvest”)”.

Hij vangt zijn betoog aan met een algemene uiteenzetting omtrent een aantal van de aangevoerde schendingen. Verder geeft hij een algemene uiteenzetting aangaande de bewijslast in en de beoordeling van asielaanvragen. Hij stelt daarbij onder andere:

“Verzoekster legt verschillende documenten neer die haar asielrelaas staakt, waaronder originele identiteitsbewijzen, een aanbevelingsbrief en een arbeidscontract (stuk 14 en 15). Deze stukken hebben een belangrijke bewijswaarde en kunnen niet verwaarloosd worden.”

Vervolgens gaat verzoeker in op de bestreden beslissing. Hij betoogt in dit kader vooreerst:

“Betreffende de beweemde tegenstrijdigheden omtrent de verklaringen van verzoeker bij DVZ en degene afgelegd bij het CGVS verwijst verzoeker naar wat hierboven werd uiteengezet. Inderdaad, omwille zijn zware psychologische aandoeningen, de welke het rechtstreeks gevolg zijn van de ernstige daden van vervolging en foltering die hij heeft meegemaakt, was verzoeker, psychologisch, in de onmogelijk deze elementen van zijn relaas te vertellen. Dit is een coherente, plausibel en menselijk uitleg aan de grief van de Commissaris generaal.

Een interview bij de Dienstvreemdelingenzaken is een moeilijke tentamen voor de asielzoekers: de stress, de onwetendheid van de procedure en van de personen aan wie ze hun leven moeten leveren, de plicht om zijn persoonlijke omstandigheden kort en bondig, maar volledig en zonder vaagheden, mee te delen, het onder druk zetten door de ambten van DVZ die ieder gehoor snel moeten voltooien, ... Verzoeker verklaarde bij het CGVS dat zijn gehoor bij DVZ niet zo vlot is gelopen en dat hij niet alle redenen had kunnen meedelen (GV, p. 2). Verweerder was hiervan dus op de hoogte en diende ermee rekening te houden bij de beoordeling van verzoekers verklaringen op het CGVS. Wij menen dat dit in casu niet op een objectieve en onpartijdige wijze werd gedaan door de Commissaris generaal.

Verzoeker bevond zich in de onmogelijkheid, gezien de omstandigheden van het gehoor bij DVZ, spontaan, kort en bondig, volledig en nauwkeurig zijn relaas betreffende zijn arrestaties, zijn hechtenis, de folteringen, de vernederingen, ... te vertellen. Ook had hij de wens dit te doen gedurende zijn gehoor maar alweer was verzoeker niet in de mogelijkheid geplaatst zich op zijn gemak, in een vertrouwende sfeer, deze ernstige feiten te vertellen. Sindsdien is verzoeker een psychologische therapie opgestart en, stap per stap, begin erover te kunnen spreken.

De bewering van verwerende partij zeggend “Indien uw werkelijk vreest voor uw leven in uw land van herkomst en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag van uw worden verwacht dat u van meet af aan alle elementen ter ondersteuning van uw asielrelaas op correcte wijze en accuraat mogelijk aanbrengt (...)” (stuk 1, p. 2) zijn in ieder geval veel te streng en houden in casu geen rekening met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker.”

Vervolgens verklaart verzoeker:

“Betreffende het verwijten van de Commissaris generaal de personen over wie verzoeker het had bij DVZ dienen de zelfde opmerkingen gedaan worden. Gezien de ingewikkelde asielrelaas – omdat het verschillende mensen en evenementen betreft – en gezien de manier en de snelle wijze waarop de interview bij DVZ lopen, is er een redelijke twijfel omtrent het perfect begripen, zowel door de tolk als door de ambt, van de verklaringen van verzoeker. Zo is het bv, dat de naam Refat Faisal een vergissing is die bij DVZ gebeurde. De door verzoeker gegeven naam is Faisal, de vader van X, X en X.

Bovendien heeft verzoeker gedurende zijn gehoor bij DVZ verklaard dat er wat problemen waren omtrent de vertaling bij DVZ.

Ten slotte, dient er benadrukt te worden dat X en X (N.) getroffen zijn in het asielrelaas van verzoeker. Inderdaad, de eerste is de vader van X, X en X de welke verzoeker hebben vervolgd, bedreigd en gemarteld. De tweede is de oom van X, X en X. Ze zijn allemaal lid van de AAH militie. Al deze personen zijn vermeld op de vele documenten die verzoeker heeft neergelegd."

Over het verwijt dat hij de naam van zijn klant niet kon verstrekken, doet verzoeker gelden:

"Verwerende partij houdt hier geen rekening met de omstandigheden in de welke verkoper van telefooncontracten de identiteitsgegevens van een persoon neemt. De enige plicht van verzoeker, als verkopen, was een kopie te nemen van een identiteitsdocument en deze in bijlage te zetten van het contract die hij aan de klant liet ondertekenen. Beide documenten werden vervolgens rechtstreeks naar de operator gestuurd, de welke is die deze gegevens dient te bewaren en ervan gebruik maakt. Verzoeker heeft geen nut nog belang in het nauwkeurig nagaan van de identiteitsgegevens van zijn klanten. Toen deze persoon in 2010 de winkel van verzoeker is binnen getreden om een SIM kaart te kopen, was hij een simpele klant zoals al de andere die er op die dag en de andere dagen SIM kaarten zijn komen kopen. Die klant rechtvaardigde geen bijzonder aandacht van verzoeker. Toen hij in 2011 werd benaderd door X, X en X had verzoeker geen weten over de welke van zijn heel veel klanten zij het hadden!

Bovendien leid verzoeker aan zware psychologische aandoeningen die geheugenstoornissen veroorzaken. Het kan zijn dat met behulp van zijn psychologische werk en opvolging bepaalde details hem terug komen, maar niets is daaromtrent zeker.

In ieder geval kan niet redelijkerwijze verwijten worden aan verzoeker zich de naam van een klant aan wie hij in 2010 – 1 jaar voor het begin van zijn vervolgingsproblemen – een SIM kaart heeft verkocht, niet te herinneren. De bewering van de Commissaris generaal dat deze onwetendheid "bijzonder weinig aannemelijk" is, is louter subjectief en vee te streng."

Over zijn terugkeer naar Irak, verklaart verzoeker:

"Verzoeker is in maart 2014 een eerste keer uit Irak gevlucht. Hij heeft zich in Turkije begeven. Een maal ter plaatse wed verzoeker bewust dat hij niet over de voldoende middelen besteed om verder te gaan. Ook kon hij in Turkije niet verblijven wegens de uiterst precare situatie van de asielzoekers en personen zonder verblijfsvergunning daar.

Verzoeker werd tussen zijn terugkeer naar Diyala (eind 2012) en zijn eerste vertrek uit Diyala (maart 2014), niet meer door de militie AAH en de stam van X, X en X benaderd. Verzoeker besloot dus bij zijn gezin terug te keren.

Verzoeker heeft deze feiten niet verborgen en zijn verklaringen zijn eenduidig en coherent.

Verder voert verzoeker aan:

"Sinds zijn bevrijding van de gevangenis in februari 2012 is het leven van verzoeker fel veranderd: hij ging niet meer uit, had amper noch contacten met mensen buiten zijn gezin, had geen interesse in wat er rondom hem gebeurde, noch in zijn eigen leven. Hij bleef verborgen, eerst bij hem in Bagdad, dan bij zijn gezin. Verzoeker was niet op de hoogte van wat er allemaal gebeurde, zowel in zijn streek als zijn regio, dan in Bagdad. Dat was allemaal voor verzoeker niet van belang en hij was psychologisch niet in staat om zijn leven op een normale wijze voor te zetten door o.a., naar buiten te gaan, het nieuws te kijken en/of te lezen, met de mensen discussiëren, ... Met zijn eigen verwanten waren de contacten ook maar beperkt.

Samen met zijn gezin heeft hij zowel de kracht als het geld verzameld om Irak te verlaten. Op 29.08.2016 kon hij uiteindelijk vluchten.

De grief van de Commissaris generaal omtrent de eerste vlucht van verzoeker uit Irak en zijn kennissen over incidenten gebeurd in Diyala zijn alweer veel te streng en te verwijten aan een gebrekkige inoverwegingsname van de omstandigheden eigen aan verzoeker."

Verzoeker wijst vervolgens op zijn soennitische achtergrond, op de landeninformatie van verweerder, op de informatie bij het verzoekschrift en op zijn verklaringen bij het CGVS. Soennieten lopen volgens hem in Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

"Alhoewel verzoekster haar asielmotieven niet verbindt aan het vermoorden van haar broer en/of de ontvoering van haar nicht, blijft dit een serieuze aanwijzing van een gegrond vrees op vervolging en/of een reëel risico op ernstige schade in hoofd verzoekster wegens haar soennitische achtergrond.

Verzoekster staaft haar vrees voor vervolgingen ten aanzien van Bagdad en dus de motieven van haar asielaanvraag, hoofdzakelijk op haar soennitische achtergrond de welke de aanleiding zijn aan de bedreigingen die ze heeft ondergaan.

Ten gevolge, zelf als zijn er twijfels over bepaalde elementen betreffende de ingeroepen vervolgingsfeiten, dient er in casu het voordeel van twijfel aan verzoekster te worden toegekend. Ook al verwerende partij een grondige en onpartijdige analyse moeten van het bestaan van een vrees in hoofde van verzoekende partij op basis van de feiten van de zaak die als vastgesteld beschouwd worden, nl. haar soennitische achtergrond. Dit onderzoek werd door verwerende partij niet gedaan. Ten gevolge is het onmogelijk voor de Commissaris generaal om met alle kennis van"

Verzoeker gaat voorts in op de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt in deze dat zijn regio van herkomst Diyala is en niet Bagdad. Het CGVS beging een manifeste appreciatiefout door het risico enkel ten aanzien van Bagdad na te gaan. Dit rechtvaardigt een vernietiging nu er over verzoekers regio van herkomst geen informatie aanwezig is in het dossier.

Zo de Raad hierin niet wenst te volgen, ontwikkelt verzoeker een middel inzake de veiligheidssituatie in Bagdad. Verzoeker verwijst in deze vooreerst naar enkele passages uit de bestreden beslissing. Vervolgens geeft hij een uiteenzetting over het begrip 'willekeurig geweld'. Hij wijst op de criteria die het CGVS hanteert en vervolgt:

"Deze elementen zullen allemaal onderzocht worden om, ten slotte tot de conclusie te komen dat er in casu sprake is van willekeurig geweld in het kader van een binnenlandsgewapend conflict te Bagdad in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en dat de subsidiaire bescherming status aan verzoekende partij toegekend dient te worden."

Verzoeker gaat in op het aantal burgerslachtoffers in Bagdad. Hij verwijst naar de informatie van verweerder en stelt dat hieruit duidelijk blijkt *"dat het gros van de burgerlijke slachtoffers in Bagdad toevallig vermoord werd of gewonden is geraakt omwille van het blind geweld en niet omdat ze een gerichte doelwit waren."*

Aangezien de aanslagen voornamelijk plaatsvinden op markten, restaurants, cafés, en andere plaatsen van grote toeloop, dat de sjiiitische milities en criminele bendes straffeloos geweldsdaden plegen, dat geen wijk van Bagdad gevrijwaard blijft van het geweld, dat Bagdad steeds het grootste aantal burgerlijke slachtoffers kent in Irak, enz. is er wel degelijk sprake van "een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad, louter omwille van zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel (nl. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet) bedoelde ernstige bedreigingen."

Verzoeker koppelt het aantal slachtoffers in Bagdad aan het aantal inwoners. Hij verwijst vervolgens naar een Franstalig arrest van de RvV waarin in september 2016 besloten werd tot een vernietiging omdat er onvoldoende (actuele) informatie over Bagdad in het betreffende dossier zat. Verder geeft verzoeker een overzicht van incidenten in de periode van juli tot oktober 2016. Voorts verwijst hij naar de landeninformatie van verweerder en naar een bijdrage van *Musings on Iraq*. Tevens wijst hij op het risico van onder rapportering en op cijfers van *iraq Body Count*. *"De cijfers hierboven duiden aan dat er een niet-gediscrimineerd geweld plaats vindt die van die aard is dat de burgers te Bagdad het slachtoffers zijn van een willekeurig geweld en dat het terugsturen van een burger naar Bagdad hem een risico doet lopen voor zijn leven of zijn persoon louter omwille zijn aanwezigheid ter plaatse."*

Verzoeker verwijst naar een Franstalig arrest van de RvV waarin in juni 2016 werd geoordeeld dat er onvoldoende (actuele) informatie voorhanden was over de veiligheidssituatie in Bagdad.

Verzoeker gaat vervolgens in op de incidenten en het niveau van het geweld. Hij haalt de informatie van verweerder aan en verwijst naar informatie van *Iraq Body Count*, Caritas International en *The Telegraph*. *"Ten slotte dient er benadrukt worden dat het drempel vanaf de welk er sprake is van een "zware aanslag" nergens word bepaalt en is ook niet door verwerende partij vastgesteld. Ten gevolgen is de appreciatie van een zware of niet zware aanslag, een louter subjectieve appreciatie. Op basis van de toegevoegde informatie dient er in ieder geval vastgesteld te worden dat er in Bagdad dagelijkse aanslagen plaats vinden waarbij de burgers voornamelijk betrokken zijn, ongeacht hun persoonlijke omstandigheden en dat Bagdad steeds de provincie is waar, in absolute cijfers, het grootste aantal burgerslachtoffer geteld word."*

Ook erkend de bestreden beslissing dat de aanslagen weer toenemen in Bagdad (stuk 1, p. 7) en de recente evenementen van de maanden juli t.e.m oktober bevestigen dat steeds meer moorddadige aanslagen er gepleegd worden.

Gezien het aantal en de intensiteit van de aanslagen alsook het niveau van geweld gelinkt aan deze aanslagen, is er ongetwijfeld sprake van een "willekeurig geweld" in de provincie van Bagdad.

Alhoewel de Commissaris generaal van mening is dat het geweld te Bagdad voornamelijk gericht is en dat het blind karakter van het geweld, een ononderscheiden geweld van een bepaald niveau met zich meebrengt, erkent verweerd toch dat de gewelden te Bagdad iedere maand honderden slachtoffers veroorzaakt en dat, tussen al deze geweldsdaden, sommige wel de vorm van een ononderscheiden geweld nemen.

Op basis van de toegevoegde informatie en de opmerkingen hierboven dient er vastgesteld te worden dat het geweld te Bagdad dermate hoog is dat er sprake is van een willekeurig geweld in de regio."

Verzoeker gaat daarna in op de doelwitten van het geweld. Hij citeert uit de bestreden beslissing. *"Alle Bagdadi's ongeacht hun persoonlijke omstandigheden zijn dus een doelwit voor beide partijen van de gevechten die er plaats vinden in het kader van het binnenlands gewapend conflict."*

Verzoeker haalt de landeninformatie van verweerder aan.

Vervolgens gaat verzoeker in op de aard van het geweld. Hij citeert uit de bestreden beslissing, de informatie van verweerder en andere landeninformatie. *"Men betreurt de afwezigheid van enig objectieve informatie hieromtrent in de administratief dossier van verwerende partij."*

Verzoeker benadrukt dat de informatie van verweerder bevestigt dat het gehele grondgebied van Bagdad wordt getroffen door het geweld.

Verzoeker stelt zich vragen bij de pertinentie van het argument inzake de impact op het dagelijkse leven van de burgers van Bagdad. Hij sluit zich aan bij de kritiek die hierop werd geuit in twee Franstalige arresten van de RvV van april 2016. *"Zoals Uw Raad het heeft onderlijnd merkt verzoekende partij niet op in welke mate er uit de – beweerde – continuïteit van het openbaar leven en het – beweerde – open zijn van de scholen in Bagdad enig bewijs van gebrek aan blind geweld afgeleid kan worden.*

Bovendien benadrukt verzoekende partij dat "de continuïteit van het openbaar leven" niet als argument hernomen word in de rechtspraak naar de welke de Commissaris generaal verwijst ter staving van zijn conclusie betreffende de analyse van de intensiteit van de gewelden en een bepaald regio (EHRM, req. n° 8319/07 en 11449/07, "Sufi et Elmi c. Verenigd Koninkrijk", 28.06.2011 en de geciteerde nota).

(...)

In ieder geval dient er vastgesteld te worden dat de bewering van de Commissaris generaal zeggend dat er steeds een openbaar leven is in Bagdad is louter subjectief.

Inderdaad, ten eerste moet er vastgesteld worden dat nergens in de bestreden beslissing verweerder wijst naar de bronnen die hem tot deze conclusie brengen. Zo wordt er beweert dat het openbaar leven niet is stilgevallen, dat Bagdad nog steeds een functionerende grootstad is, dat de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector steeds functioneren, dat de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen steeds verzekerd is, ... Van waar de Commissaris generaal deze informatie haalt is een mysterie voor verzoekende partij! Deze beweringen zijn ten gevolge loutere veronderstellingen.

In tegenstelling tot de bewering van de Commissaris generaal, maakt het COI Focus 23.06.2016 betreffende het dagelijks leven in Bagdad, melding van frequente stroombeperkingen, onvoldoende investering in de gezondheidszorgen om de toegenomen vraag in Bagdad aan te nemen, tekort aan medicatie en materiaal, te weinig ziekenhuizen, te weinig artsen, uiterst grote problemen betreffende drinkwaterbevoorrading en sanitaire inrichtingen, de uitbraak van cholera³⁵. Betreffende de gezondheidszorgen maakt de Commissaris generaal dus een foutieve appreciatie van haar eigen administratief dossier door het beweren dat de gezondheidszorgen er voorhanden zijn.

Ook beweert de Commissaris generaal dat volgens "de beschikbare informatie"³⁶, de scholen steeds open zijn en dat het schoolbezoek tamelijk hoog ligt. Behoudens een uiterst vage referentie naar de beschikbare informatie heeft verzoekende partij geen kennis van de bron waarop verweerder haar bewering staat.

Echter, verzoeker heeft kennis genomen van het administratief dossier van verweerder, waaronder, de COI Focus d.d. 23.06.2016. Er dient opgemerkt te worden dat het informatie betreffende de scholen te Bagdad van oktober 2014 dateert³⁷. Aangezien een binnenlands gewapend conflict heerst in Irak met als gevolg een constante evolutie van de werkelijke situatie ter plaatsen, is deze informatie niet actueel genoeg om in acht genomen te worden.

De beweringen van de Commissaris generaal volgens de welke haar informatie betreffende de scholen een "relevant gegeven" vormt voor de beoordeling van de veiligheidssituatie te Bagdad is louter subjectief en niets meer dan veronderstellingen.

De bewering van verwerende partij betreffende het publiek leven die zou verder voorgaan in Bagdad is in geen geval gestaafd op objectieve, actuele en beschikbare informatie. De bestreden beslissing

hieromtrent is niet draagkrachtig en word tegengesproken door het administratief dossier van verweerder. Verweerder schendt haar uitdrukkelijke motiveringsplicht."

Verzoeker stelt zich eveneens vragen bij de pertinentie van het argument inzake de mate waarin het geweld burgers dwingt hun land te verlaten. Weerom verwijst hij naar het reeds aangehaalde, Franstalige arrest van de RvV van april 2016. *"Bovendien stellen de vele persberichten duidelijk dat het aantal asielzoekers afkomstig uit Bagdad fel verhoogd is in België gedurende het jaar 2015. Het aantal was zelfs zo fel verhoogd dat de Staatsecretaris voor Asiel en Migratie door alle middel het aantal heeft proberen – en steeds probeert – te doen dalen (stuk 9, 10).*

Dit is een duidelijk en objectief teken dat de gewelden in Bagdad een groot aantal Bagdadi's en burgers uit andere regio's die zich te Bagdad hebben geprobeerd te vestigen na hun vlucht uit hun regio van afkomst, verplichten de hoofdstad te vluchten.

Bovendien, alhoewel een deel van de verplaatste bevolking zich vestigt in Bagdad is er geen aanwijzing, noch in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier, dat dit het grootste deel betreft. De officiële cijfers in het COI Focus 23.06.2016 zijn van 604.804 ontheemden aanwezig in Bagdad, wat geen 8,5% van de bevolking van Bagdad voorstelt³⁸. Bovendien laat verwerende partij weg enige analyse te doen, of informatie te verschaffen over de gevolgen van de aanwezigheid van ontheemden in Bagdad. Nochtans vermeld het COI Focus veralgemeende slechte woonomstandigheden, gebrek aan werk, gestegen levensduur en onveiligheid, frequente onderbreking van basisdiensten en slechte levensomstandigheden³⁹.

De bewering van verwerende partij volgens de welke "Het gegeven dat Bagdad een toevluchtstroom is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst erop dat de Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst" dienen gerelativeerd te worden. Er zijn geen meegedeelde gegevens die staven dat de Irakezen van mening zijn dat de situatie in Bagdad opmerkelijk veiliger is. Enkel is er vastgesteld dat er een binnenlands gewapend conflict heerst in Irak met duizenden burgerlijke slachtoffers en dagelijkse groot- en kleinschalige aanslagen de welke de Iraakse bevolking probeert te vluchten. Aangezien Bagdad de hoofdstad is van Irak, trekt ze meer mensen aan.

Het feit dat bepaalde personen terugkeren naar Bagdad kan in geen geval een aanwijzing zijn dat de veiligheidssituatie daar niet overeenkomt met een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad, louter omwille van zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel (nl. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet) bedoelde ernstige bedreigingen".

Inderdaad, enerzijds geeft de Commissaris generaal geen enkel objectieve informatie over het aantal personen die teruggekeerd zijn in de recente periode en de verhouding met het aantal Bagdadi's die steeds asiel komen vragen omwille van de situatie ter plaatse. Anderzijds is er ook geen enkel informatie gegeven over het profiel van de Bagdadi's die besloten hebben om terug te keren. Bovendien is er geen enkel informatie betreffende de vraag of deze personen wel degelijk naar Bagdad zijn teruggekeerd en zich niet, ofwel ergens anders in Irak, ofwel ergens anders in de wereld, hebben gevestigd.

Niks in de bestreden beslissing duidt dus aan dat "veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad". De bewering van de Commissaris generaal is louter subjectief en op geen enkel bron van informatie gestaafd. Deze kan dan ook niet in aanmerking komen voor het beoordelen van de nood aan een subsidiaire bescherming status in hoofde van verzoekende partij."

Verzoeker verwijst naar de informatie van verweerder en stelt dat de stelling dat de overheid nog steeds de controle heeft over Bagdad gerelativeerd moet worden. *"Het is dus verre van genoeg dat de autoriteiten de administratieve en politieke controle zouden hebben over Bagdad. Ook dient er na te gaan in welke mate ze deze controle effectief uitoefenen en in welke mate de overheid zijn plichten – waaronder de bescherming van zij eigen burgers – effectief vervult. Het louter beweren van de aanwezigheid van de autoriteiten informeert niet over de werkelijke politieke situatie ter plaatse.*

(...)

Niet alleen is er bevestigd dat de provincie Bagdad en formeel onder controle is van de Iraakse regering, maar de onmacht van de overheid zijn eigen burger te beschermen tegen de soennitische en sjiiitische milities alsook tegen de criminele bendes, werd U in huidig beroep op een objectieve en onbetwistbare wijze aangetoond.

De bewering van de Commissaris generaal begaat dus een manifest appreciatie fout in het beweren dat de Iraakse overheid Bagdad steeds onder controle heeft. Zowel haar administratief dossier als de toegevoegd stukken door verzoekende partij bewijzen het tegengestelde."

Verzoeker concludeert dat de subsidiaire beschermingsstatus aan hem moet worden toegekend op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt nog dat het CGVS haar verplichtingen heeft geschonden *“in die zin dat gedurende het gehoor op het CGVS, alhoewel verzoeker zijn best deed om zijn relaas te vertellen en dat hij onmiddellijk had meegedeeld dat het gehoor bij DVZ niet vlot is gegaan, verwerende partij niet actief heeft samengewerkt om feiten van de zaak te verzamelen en deze te begrijpen en in aanmerking te nemen. Het kwetsbaar profiel van verzoeker werd U op een objectieve wijze bewezen in huidig beroep.”*

2.1.4. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1): algemene informatie en krantenartikelen (bijlagen 3-13), een medisch attest (bijlage 14) en een bewijs van een afspraak met een psycholoog (bijlage 15).

2.1.5. Verzoeker legt ter terechtzitting door middel van een aanvullende nota bijkomende stukken neer (rechtsplegingsdossier, stuk 10). Het betreft een aantal documenten uit Irak en een attest van een psychiater. Hij wil met deze stukken zijn herkomst ondersteunen, aantonen dat zijn familieleden in Irak problemen kenden en aantonen dat hij psychische problemen kent.

2.2. Verweerder legt op 10 maart 2017 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

2.3.1. Omwille van hun onderlinge verwevenheid, worden de door verzoeker aangevoerde middelen samen behandeld.

2.3.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.3.3. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient te worden opgemerkt dat dit artikel enkel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt. Verzoeker duidt niet op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn. Bijgevolg wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3.4. Verzoeker preciseert verder op generlei wijze hoe artikel 13 EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.6. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

De voormelde redenering kan eveneens worden gevolgd waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 4 van het Handvest. De inhoud van deze bepaling ligt immers volledig in lijn met de inhoud van artikel 3 EVRM.

2.3.7. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.8. Bij de analyse van verzoekers asielmotieven dient vooreerst te worden vastgesteld dat waar in het verzoekschrift op pagina 17 melding gemaakt wordt van de moord op de broer van “verzoekster”, de ontvoering van de nicht (dochter van haar zus) van “verzoekster” en bedreigingen ten aanzien van de “zus van verzoekster” in augustus 2016, waar vervolgens gesteld wordt: *“Alhoewel verzoekster haar asielmotieven niet verbindt aan het vermoeden van haar broer en/of de ontvoering van haar nicht, blijft dit een serieuze aanwijzing van een gegrond vrees op vervolging en/of een reëel risico op ernstige schade in hoofd verzoekster wegens haar soennitische achtergrond”* en waar elders in het verzoekschrift wordt aangegeven: *“Verzoekster legt verschillende documenten neer die haar asielrelaas staft, waaronder originele identiteitsbewijzen, een aanbevelingsbrief en een arbeidscontract (stuk 14 en 15). Deze stukken hebben een belangrijke bewijswaarde en kunnen niet verwaarloosd worden”*, uit de stukken van het administratief dossier, de overige inhoud van het verzoekschrift en de bijlagen bij het verzoekschrift blijkt dat deze passages geen betrekking hebben op verzoeker. Bijgevolg stelt de Raad vast dat deze passages het gevolg zijn van onzorgvuldig knip- en plakwerk door verzoekers raadsman en wordt er in hetgeen volgt geen verdere rekening gehouden met deze materiële vergissingen.

2.3.9. Verzoeker tracht in het onderhavige verzoekschrift te laten uitschijnen dat hij ingevolge psychologische problemen niet bij machte zou zijn geweest om tijdens zijn asielprocedure volwaardige verklaringen af te leggen. Hij geeft aan dat hij door de overvolle agenda in de psychologische sector slechts laat psychologische hulp kreeg. Tevens beweert hij dat beide gehoren (bij de DVZ en bij het CGVS) slecht zijn verlopen. Bij de DVZ kon hij niet alle redenen meedelen en ook tijdens het gehoor bij het CGVS was hij niet in de mogelijkheid om op zijn gemak en in vertrouwen over zijn problemen te verhalen. Hij zou dit na het gehoor aan zijn raadsman hebben toevertrouwd. Ter staving van dit alles legt verzoeker ter terechtzitting een attest van een psychiater neer (rechtsplegingsdossier, stuk 10). Verzoeker kan in zijn betoog echter niet worden gevolgd.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat het, in tegenstelling met wat hij laat uitschijnen, geenszins te wijten is aan een ‘overvolle agenda in de psychologische sector’ dat verzoeker laat hulp kreeg.

Verzoeker stelde bij het CGVS immers dat men aan hem hier in België reeds had aangeboden om naar een psycholoog te gaan en voegde toe: *“maar dat heb ik zelf geweigerd”* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.12). Dit relateert de ernst van de verklaarde psychische problemen.

Indien verzoeker werkelijk dermate ernstige psychologische problemen had dat hij bij het afleggen van zijn verklaringen bij de DVZ en het invullen van de vragenlijst niet bij machte mocht worden geacht om

volwaardige verklaringen af te leggen, kon bovendien worden verwacht dat hij dit zou hebben gemeld bij de DVZ. Dit geldt des te meer nu hij aldaar uitdrukkelijk werd gewezen op het belang van het afleggen van juiste verklaringen. Verzoeker liet echter na dit te doen. Uit de vragenlijst en de verklaring van de DVZ, opgenomen in het administratief dossier, blijkt voorts dat het afleggen van zijn verklaringen bij de DVZ op een normale wijze is geschied en hieruit kunnen geen problemen worden afgeleid. Verder ondertekende verzoeker beide stukken uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan hem werden voorgelezen in het Arabisch. Hiermee gaf hij aan dat de hierin opgenomen verklaringen juist zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid. Daarenboven gaf hij bij de DVZ uitdrukkelijk aan dat hij niets meer had toe te voegen (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.7.). Ook tijdens het gehoor bij het CGVS liet verzoeker geheel onvermeld dat hij bij de DVZ omwille van psychische problemen niet bij machte mocht worden geacht om volwaardige verklaringen af te leggen. Verzoeker gaf bij het CGVS aanvankelijk eenduidig aan dat het gehoor bij de DVZ goed was verlopen. Vervolgens maakte hij vaagweg melding van *“een beetje problemen met de vertaling”*, zonder echter concrete voorbeelden te geven. Wanneer werd doorgevraagd, gaf verzoeker voorts slechts op algemene wijze aan: *“Ik voel me nu gewoon meer op mijn gemak dat ik alles kan zeggen, dat had ik op het eerste verhoor niet”*. Wanneer hem gevraagd werd dit te concretiseren, maakte hij slechts melding van het gegeven dat hij niet alle documenten mocht voorleggen en maar kort kon spreken. Vervolgens gaf hij op algemene wijze aan dat hij niet alle redenen kon geven waarom hij het land verliet. Hij concretiseerde dit echter andermaal niet en vermeldde evenmin dat dit te wijten zou zijn aan psychische problemen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.2).

Verzoeker maakte ook bij het CGVS geen melding van het gegeven dat hij niet bij machte zou zijn om volwaardige verklaringen af te leggen. Noch verzoeker, noch zijn advocaat formuleerde enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het CGVS. Integendeel blijkt uit het voorgaande dat verzoeker, hoewel hij later tijdens het gehoor wel een keer algemene melding maakte van psychische problemen en geheugenproblemen (*ibid.*, p.12), bij het CGVS eenduidig aangaf dat hij zich op zijn gemak voelde en vrijuit kon spreken. Dit blijkt ook uit het verdere verloop van het gehoor bij het CGVS, alwaar verzoeker vrijuit verhaalde over de problemen die hij zou hebben gekend in Irak. Bijgevolg mocht ook van hem worden verwacht dat hij het minstens zou hebben vermeld bij het CGVS indien hij indertijd werkelijk aan dermate ernstige psychische problemen leed dat dit zijn verklaringen bij de DVZ zou hebben aangetast. Dit kon nog des te meer worden verwacht nu hij met een aantal strijdigheden tussen zijn gezegden bij het CGVS en bij de DVZ werd geconfronteerd bij het CGVS. Zelfs in deze context vermeldde hij blijkens de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing niet dat deze te wijten zouden zijn aan psychische problemen of geheugenproblemen. Uit het gehoorverslag van het CGVS blijkt voorts dat ook dit gehoor op normale wijze is geschied en dat zich aldaar geen problemen voordeden. Verzoekers advocaat bevestigde dit alles daarenboven uitdrukkelijk waar deze aan het einde van het gehoor aangaf: *“Het gehoor is verlopen zonder incidenten. Mijn cliënt heeft de details gegeven die de vluchtelingenstatus verantwoorden”* (*ibid.*, p.24).

Verzoeker maakte, ondanks dat hij daartoe nog meer een maand de tijd had alvorens de bestreden beslissing werd genomen, bovendien geen verdere opmerkingen inzake het gehoor bij het CGVS (of inzake het eerdere gehoor bij de DVZ) over aan het CGVS.

Gelet op het voormelde, is het niet ernstig van verzoeker om heden plots te beweren dat hij eerder gedurende zijn asielprocedure eigenlijk niet kon of mocht worden gehoord. Dit geldt nog des te meer nu dit uit het neergelegde attest van een psychiater hoegenaamd niet kan worden afgeleid. Omtrent dit attest kan vooreerst worden opgemerkt dat hieruit blijkt dat verzoeker zich slechts in de loop van onderhavige beroepsprocedure tot een psychiater heeft gewend. Verder wordt in dit attest slechts aangegeven dat verzoeker wordt gevolgd sedert november 2016 doch wordt hierin niet aangegeven hoeveel keren hij reeds op consultatie ging. Evenmin wordt aangegeven waarop de hierin gedane bevindingen zijn gestoeld. In het attest wordt slechts op algemene wijze vermeld dat verzoeker zou lijden aan PTSD. Hierin wordt nergens vermeld dat dit gepaard zou gaan met geheugenproblemen in hoofde van verzoeker. Evenmin wordt hierin aangehaald dat zijn problemen een invloed zouden (kunnen) hebben gehad op zijn eerdere verklaringen. Derhalve kan uit dit attest hoegenaamd niet worden afgeleid dat verzoekers verklaringen tijdens zijn eerdere gehoren door psychische problemen zouden zijn aangetast.

Gelet op het voorgaande, wordt de schending van artikel 41 van het Handvest niet dienstig aangevoerd door verzoeker.

2.3.10. Voor zover verzoeker laat uitschijnen dat het voormelde attest van een psychiater zou volstaan om aan te tonen dat hij daadwerkelijk werd vervolgd, dient te worden vastgesteld dat ook dit niet kan worden aangenomen. Een medisch attest vormt immers geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde aandoeningen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen

kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin deze werden opgelopen. Dit geldt nog des te meer in het geval van een psycholoog. Een psycholoog is namelijk meer afhankelijk van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. In dit kader dient overigens te worden vastgesteld dat het attest zich zelfs geheel niet uitspreekt over de eventuele, mogelijke of verklaarde oorzaak of oorzaken van verzoekers psychische problemen. Het stelt slechts op algemene wijze dat verzoeker lijdt aan PTSD, zonder vermelding van (de waarschijnlijkheid van) enige oorzaak.

Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing volkomen terecht gesteld:

“Zo werden verschillende flagrante tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen bij het CGVS en de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Er werd u bij de DVZ immers gevraagd of u ooit gearresteerd bent geweest en of u ooit in een gevangenis hebt gezeten, waarop u duidelijk “nee” hebt geantwoord (CGVS Vragenlijst vraag 3.1). Deze uitspraak is echter volledig in tegenstrijd met uw verklaringen ten overstaan van het CGVS waar u beweerde dat u van 19 december 2011 tot in februari 2012 in de gevangenis hebt gezeten naar aanleiding van de beschuldigingen door AAH aan uw adres van de moord op een officier van de Iraakse inlichtingendienst (CGVS p.6,7,16). Wanneer u met deze opmerkelijke inconsistentie werd geconfronteerd, verklaarde u aanvankelijk dat u dat bij de DVZ toch niet zomaar kon zeggen zonder dat u uw uitspraak kon staven met documenten, waarmee u dus impliceert dat u zeer bewust “nee” hebt geantwoord op de vraag bij de DVZ omdat u uw uitspraken wilde kunnen bewijzen aan de hand van documenten, om daarna dan onmiddellijk te beweren dat u de vraag (op de DVZ) eigenlijk niet goed hebt begrepen (CGVS p.7), waaruit kan worden afgeleid dat u bedoelt dat uw antwoord op deze vraag bij de DVZ een vergissing moet zijn. Deze verklaringen kunnen echter niet worden aanvaard, zij zijn bovendien op zichzelf opnieuw tegenstrijdig. Indien u werkelijk vreest voor uw leven in uw land van herkomst en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag van u worden verwacht dat u van meet af aan alle elementen ter ondersteuning van uw asielrelaas op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die deel uitmaken van de kern van uw asielrelaas. Bovendien werden na afloop van uw gehoor bij de DVZ uw verklaringen u in het Arabisch voorgelezen, hetgeen u ter goedkeuring hebt ondertekend. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas alvast ernstig aangetast.

Daarnaast werd u bij de DVZ gevraagd of u ooit door een rechtbank werd veroordeeld of of er ooit een proces tegen u is gestart voor een rechtbank. Opnieuw gaf u op deze vraag een ontkennend antwoord (CGVS Vragenlijst vraag 3.2). Wederom moet echter worden vastgesteld dat uw verklaringen bij DVZ absoluut niet stroken met datgene wat u bij het CGVS beweerde. Daar verklaarde u immers dat er wel degelijk een rechtszaak tegen u werd opgezet, dat het een beschuldiging van terrorisme betrof, maar dat u uiteindelijk werd vrijgesproken (CGVS p.6,7,15). Opnieuw werd u hiermee geconfronteerd, maar opnieuw was uw uitleg hieromtrent incoherent. U beweerde immers eerst dat u de inhoud van uw verklaringen bij de DVZ niet kent, omdat u het niet hebt laten vertalen en u beweert dat u de dingen niet helemaal hebt begrepen, om daarna dan weer te verklaren dat u alles juist wilde vertellen bij de DVZ, maar dat u dat werd ontzegd, u beweert dat men u zei dat u uw uitgebreide verklaringen maar voor het tweede gehoor moest laten (CGVS p.7). Deze verklaring is opnieuw niet afdoende. Vooreerst moet worden benadrukt dat na afloop van het gehoor bij de DVZ uw verklaringen u in het Arabisch werden voorgelezen en u deze hebt ondertekend ter goedkeuring. Daarenboven betreft het hier absoluut geen details, maar gaat het over elementen die de kern van uw asielrelaas betreffen, waardoor bijzonder zwaar wordt getild aan de vaststelling dat u bij de DVZ verklaart dat er nooit een rechtszaak tegen u is gestart, terwijl uit uw verklaringen bij het CGVS duidelijk blijkt dat dit wel zo was. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder in het gedrang.”

Verzoeker voert, benevens de beweerde psychische problemen, immers geen dienstige argumenten aan ter weerlegging van voormelde motieven. Deze vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij niet dienstig worden aangevochten, onverminderd overeind.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Voorts is het ook bijzonder opmerkelijk dat u het bij de DVZ steeds hebt over twee personen, namelijk ene X (F.) en X (N.). U verklaart dat u hen vreest en dat u verschillende klachten hebt neergelegd tegen deze twee personen.

U verklaart ook dat deze twee personen, u vermeldt hierbij niemand anders, door de politie werden opgepakt en dat u daardoor door hun familie werd bedreigd (CGVS Vragenlijst vraag 3.4,3.5). Dit terwijl u het tijdens het gehoor bij het CGVS voortdurend hebt over drie personen, namelijk X, X en X (CGVS p.15,17,18,19) en beweert u stevast dat zij drie u bedreigden in uw winkel, dat zij door de politie werden gearresteerd en dat u door de arrestatie van deze drie mannen door hun familie, hun

stam, werd bedreigd (CGVS p.19). Pas wanneer u erop werd gewezen dat u het bij de DVZ over ene X had, vermeldde u dat hij de oom is van X, X en X en dat hij u ook heeft bedreigd (CGVS p.22). Deze verklaring is echter niet afdoende om deze incoherentie op te heffen, zeker aangezien u nadat u met uw tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd beweerde dat u zich niet eens kunt herinneren dat u in het eerste gehoor op de DVZ X had vermeld. Uw verklaringen dat al die namen worden vermeld in de documenten die u neerlegt weerlegt niet dat u ten derde male incoherente verklaringen aflegt. Uw verklaring in het begin van het gehoor bij het CGVS dat u bij de DVZ maar zeer kort kon praten en dat u bij het CGVS meer op uw gemak kon spreken (CGVS p.2) kan evenmin ter verschoning worden aanvaard, aangezien het hier kernelementen in uw asielrelaas betreft, waarvan kan worden aangenomen dat u deze van meet af aan aangeeft, hetgeen u duidelijk hebt nagelaten.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Dat deze zouden berusten op een misverstand of een foute vertaling bij de DVZ kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Verzoekers verklaringen aldaar waren namelijk duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Hij gaf meermaals en in duidelijke bewoordingen aan dat X (F.) en X (N.) twee personen waren. Bovendien ondertekende hij deze verklaringen, zoals reeds hoger werd aangegeven, uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan hem werden voorgelezen in het Arabisch. Hiermee gaf hij aan dat zij juist zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid.

In de bestreden beslissing wordt bovendien terecht gesteld:

“Verder is het ook bijzonder weinig aannemelijk dat u er tijdens het gehoor bij het CGVS niet in slaagt de naam te geven van de persoon die bij u een simkaart zou hebben gekocht (CGVS p.15,16) en die dus aan de basis ligt van al uw persoonlijke problemen waardoor u zich genoodzaakt zag uw land van herkomst te ontvluchten. Zeker aangezien u beweerde over verschillende persoonlijke documenten van deze persoon te beschikken (CGVS p.15,16) en aangezien deze naam in de documenten die u neerlegt ter staving van uw relaas staat vermeld. Het betreft hier blijkbaar ene Ahmed (M.H.) (Document 9). Uw onwetendheid hieromtrent is frappant en ondermijnt nog verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.”

Verzoeker voert, mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen omtrent de beweerde psychische problemen, geen dienstige argumenten aan ter weerlegging van de voormelde motieven. Hij gaat met zijn uitleg namelijk volledig voorbij aan het gegeven dat de naam van de klant vermeld staat in de documenten die hij *nota bene* zelf neerlegde ter staving van zijn asielaanvraag. Derhalve was het geenszins onredelijk om te verwachten dat hij deze naam zou kunnen geven. Van een asielzoeker mag immers enige interesse worden verwacht in de (inhoud van de) documenten die hij zelf neerlegt ter adstructie van zijn aanvraag.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met leden van AAH in Bagdad. Derhalve kan evenmin geloof worden gehecht aan zijn vermeende verhuis naar Kana'an in Diyala. Deze zou immers het directe gevolg zijn geweest van de voormelde problemen.

Dit geldt nog des te meer nu verzoeker frappant tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn beweerde verhuis naar Diyala. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing met reden gemotiveerd:

“Hieromtrent moet bovendien worden opgemerkt dat opnieuw een tegenstrijdigheid tussen uw onderlinge verklaringen werd vastgesteld. Bij de DVZ hebt u immers verklaard dat u pas in mei 2013 van de Al Ghadeer-wijk in Bagdad naar Kana'an in Diyala bent verhuisd (CGVS Vragenlijst vraag 3.5, DVZ Verklaring vraag 10), terwijl dit volgens uw verklaringen ten overstaan van het CGVS al in juni 2012 was (CGVS p.22). Wanneer u op deze zoveelste incoherentie werd gewezen, verklaarde u louter dat er misschien iets verkeerd begrepen was (CGVS p.22), wat niet kan volstaan om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen.”

Verzoeker voert, benevens de reeds hoger beoordeelde psychische problemen, geen argumenten aan ter weerlegging van voormelde motieven. Derhalve blijven deze onverminderd gehandhaafd.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde verhuis naar Diyala in 2012, dan wel 2013.

De documenten die in het administratief dossier zijn opgenomen (map 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaald, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet concreet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Het medisch attest bij het verzoekschrift is evenmin van die aard dat het de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas kan herstellen (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 14).

De ernst van de bewering dat de hierin opgesomde letsels te wijten zouden zijn aan de voorgehouden martelingen wordt namelijk op fundamentele wijze ondermijnd doordat verzoeker, ondanks dat hij in de loop van zijn asielprocedure meermaals werd gewezen op de op hem rustende medewerkingsplicht en op het belang van het neerleggen van de nodige documenten, naliet zulk attest eerder neer te leggen. Zo verklaarde hij bij het CGVS duidelijk dat er zowel door zijn advocaat als door zijn sociaal assistent aan hem werd aangeraden een medisch attest neer te leggen doch voegde hij toe dat hij zelf besliste om niet te gaan en dat hij geen aandacht besteedde aan het verkrijgen van zulk attest. Verder werd door de ondervrager bij het CGVS gevraagd of verzoeker zulk medisch attest kon bekomen, waarop hij onmiddellijk het belang van zulk attest trachtte te minimaliseren en liet uitschijnen dat er toch een ernstige verwondingen zouden kunnen worden vastgesteld omdat hij hiervoor reeds vijf operaties zou hebben ondergaan. Desalniettemin werd verzoeker door de ondervrager bij het CGVS aangemaand om een medisch attest neer te leggen en werd hem de kans geboden om zulk attest neer te leggen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.24). Verzoeker liet blijkens de stukken van het administratief dossier echter na om dit voor het CGVS te doen. Nochtans werd de bestreden beslissing pas genomen meer dan een maand na het plaatsvinden van het gehoor. Bovendien dateert het heden neergelegde medische attest van meer dan twee weken voor het nemen van de bestreden beslissing. Een medisch attest vormt verder hoe dan ook geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. In deze blijkt uit het neergelegde medische attest bovendien dat de arts slechts aangeeft waaraan de vastgestelde letsels volgens de gezegden van verzoeker te wijten zouden zijn, zonder zich ook maar op enige wijze uit te spreken over dit verklaarde oorzakelijke verband. Derhalve kan hoegenaamd niet worden aangenomen dat verzoeker de in het attest vermelde letsels zou hebben opgelopen op de wijze waarop en de omstandigheden waarin hij voorhoudt.

Uit het bewijs van een afspraak met psycholoog K.N. blijkt slechts dat verzoeker met deze psycholoog een afspraak had op 4 november 2016. Voor het overige kan hieruit echter geheel niets worden afgeleid (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 15).

De stukken die benevens het reeds hoger besproken attest van een psychiater worden neergelegd ter terechtzitting zijn evenmin van zulke aard dat zij de teloorgegangene geloofwaardigheid van het asielrelaas kunnen herstellen (rechtsplegingsdossier, stuk 10). Vooreerst is het niet ernstig van verzoeker om heden, meer dan twee jaar na datum, plots een veelheid van stukken neer te leggen die zouden dateren uit 2014, en dit zonder ook maar enige uitleg te verschaffen voor het bijzonder laattijdig neerleggen van deze stukken. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker ook eerder duidelijk nog in contact stond met zijn familie (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.5). Verzoeker maakt niet concreet duidelijk op welke wijze deze stukken verband houden met zijn asielrelaas. Verder blijkt dat al deze stukken slechts worden neergelegd in de vorm van kopieën. Gelet op de manipuleerbaarheid van zulke kopieën, kan hieraan geen bewijswaarde worden gehecht. Dat de bijgebrachte stukken kopieën zouden betreffen van authentieke, door de Iraakse autoriteiten uitgereikte documenten, is voorts hoe dan ook niet aannemelijk. Hoewel zij stempels bevatten, betreffen het namelijk stuk voor stuk handgeschreven niemendallen, zonder enige vorm van hoofding of officiële opmaak. De voormelde vaststellingen klemmen nog des te meer nu uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat corruptie in Irak wijdverbreid is, dat aldaar met documenten zoals de heden neergelegde stukken op grote schaal wordt gefraudeerd en dat zij zowel binnen als buiten Irak eenvoudigweg illegaal kunnen worden verkregen.

In zoverre verzoeker nog verwijst naar het feit dat hij soenniet is, dient te worden vastgesteld dat uit de landeninformatie zoals aangereikt door de partijen en zoals opgenomen in het administratief dossier blijkt dat de situatie voor soennieten in Bagdad zorgwekkend is maar niet in die mate dat het loutere feit soenniet te zijn volstaat om aldaar een gegronde vrees voor vervolging te hebben. Bovendien blijkt uit het voorgaande dat verzoeker geen concrete, ernstige en geloofwaardige, al dan niet aan zijn religie verbonden problemen heeft aangehaald.

Aldus zijn er in hoofde van verzoeker geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij soenniet is zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd in Bagdad.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Verzoeker betoogt dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan in dit kader niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat de toepassing van voormeld artikel in zijn hoofde beoordeeld dient te worden ten aanzien van Diyala. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn verhuis naar deze regio, verbleef verzoeker in Bagdad van 1996 tot 2006 en van 2008 tot minstens aan zijn vertrek uit Irak in 2014. Aldus wordt in de bestreden beslissing met recht gesteld:

“Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld.”

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, dateert van 14 november 2016. Verweerder verwijst naar dit standpunt in zijn aanvullende nota en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verweerder.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: *“Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht.”*)

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verzoeker en verweerder kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. IS komt in Irak

daarenboven meer een meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("UNHCR *Position on Returns to Iraq*", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geviséerd.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. IS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Daarnaast vinden er frequent minder zware aanslagen plaats.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de meest recente informatie, toegevoegd door verweerder, dat het aantal incidenten en slachtoffers in Bagdad in november en december 2016 gevoelig is gedaald.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd.

Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen.

Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer terug ingevoerd. Verder zijn de scholen in Bagdad geopend en is er gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De verwijzing door verzoeker naar enkele Franstalige arresten die vorig jaar door de RvV werden geveld is niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De precedentenwerking wordt immers niet aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en iedere asielaanvraag wordt afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Irak is gesteund op de informatie zoals aangebracht door de partijen. Deze is van (veel) recentere aard dan de informatie waarop de door verzoeker aangehaalde arresten zijn gesteund en werd onder meer aangereikt door verzoeker zelf.

Verzoeker toont gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake de aangevoerde asielmotieven evenmin aan dat hij valt onder toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont aldus niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij vroeger vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan hij zich niet beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig maart tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS